

steren foreslåede omprioritering vil resultere i en »halv løsning«. Der er ingen statsfinansiell begrundelse for en ramme på 2 mia kr., idet en omprioritering til indekslån medfører statslige besparelser.

Socialdemokratiet kan som allerede nævnt tilslutte sig den i kap. 3 foreslåede støtte til visse boligafdelinger, men vender sig imod boligministerens bemærkninger om, at den statslige långivning vil blive modsvaret af en reduktion i kvoten for det almennyttige byggeri.

I overensstemmelse med de indledende bemærkninger om samfundets forpligtelse i denne sag finder socialdemokratiet det helt uacceptabelt at pålægge alle beboere i de almennyttige selskaber en særskat. Mange af disse beboere er pensionister eller tilhører lavindkomstgruppen. Desuden har mange beboere allerede haft huslejestigninger til f.eks. modernisering og/eller energibesparende foranstaltninger. Særskatten er derfor urimelig og uden saglig begrundelse.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at de opgaver, særskattens midler er tænkt anvendt til, vil kunne løses ved en udvidet ramme for omprioriteringen.

Socialdemokratiet har med tilfredshed bemærket, at boligministerens ændringsforslag til boligbyggeriloven vedr. støtte til ombygning af store lejligheder og til miljøforbedrende foranstaltninger er indføjet i denne lov om omprioritering m.v. Herved sikres en forlængelse til udgangen af 1986 samt en forhøjelse af investeringsrammen med 110 mill. kr. til 220 mill. kr.

Ligeledes har socialdemokratiet med tilfredshed noteret sig et svar til udvalget, hvor boligministeren bekræfter, at miljøforbedrende foranstaltninger også kan omfatte sociale foranstaltninger.

Endelig skal socialdemokratiet udtrykke sin skepsis over for hensigten med det udvalg, som ifølge bemærkningerne til lovforslaget bebudes nedsat. Det er uklart og kan give anledning til betænkeligheder, hvad boligministeren mener med, at udvalget skal indlede »overvejelser vedrørende den almennyttige sektors fremtidige rolle på det samlede boligmarked«. Det forekommer ligeledes uklart, hvad ministeren mener med, »at det er påkrævet, at der tages skridt til, at den almennyttige sektor på længere sigt bliver økonomisk selv bærende«.

Socialdemokratiet vil på denne baggrund med stor interesse studere udvalgets kommissorium og til sin tid være meget opmærksomt på udvalgets konklusioner og forslag.

Et *tredje mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag.

Det er socialistisk folkepartis opfattelse, at den løsning, der lægges op til, er endnu en »discount-løsning«, der måske nok løser de samspilsramte afdelingers umiddelbare økonomiske behov, men ikke stiller rammer op, der løser disse byggeriers behov på længere sigt, samt at en række byggerier, der burde være omfattet af ordningen, på grund af rammen på kun 2 mia kr. ikke vil kunne komme ind i ordningen.

Dette vil efter socialistisk folkepartis opfattelse betyde, at folketingsretten i de kommende år vil komme til at tage stilling til nye »løsninger«, løsninger, der vil blive dyrere, end hvis folketingsretten vedtog et forslag udarbejdet efter retningslinierne i forslag til folketingsbeslutning om en omfattende løsning af de store miljømæssige og økonomiske problemer i særligt truede afdelinger af det almennyttige boligbyggeri (B 28).

Et *fjerde mindretal* (det radikale venstres medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1 og 3-5 stillede ændringsforslag.

Mindretallet finder ikke, at der er behov for oprettelse af den i lovforslaget nævnte særlige fond, finansieret gennem en særskat på det samlede almennyttige byggeri. En sådan særskat tænkes pålagt alle boligafdelinger, uanset om lejeniveauet er højt eller lavt. Det beløb, som den enkelte lejer skal udrede, er måske i sig selv ikke særlig frygtindgydende, men mange steder vil det komme oven i huslejer, som i forvejen føles stærkt belastende. Her må afgiften forekomme urimelig og uforståelig.

Mindretallet har samtidig måttet erkende, at et alternativ i form af en afgift på ældre boligafdelinger med lav boligafgift, hvor skatten kunne tjene til udligning af eksisterende huslejespænding, ikke er administrativt gennemførligt.

Samtidig hæfter mindretallet sig ved, at særskatten alene skal løse problemer i en